

zení vyživovací povinnosti žalovaného nemanželského otce s hlediska §§ 141, 166 obč. zák. nerozhodná, když žalobce své pracovní schopnosti podle rozsudkového zjištění nemůže sám k výdělečné činnosti využít. Způsobilost k samostatné výživě není dána, jak odvolací soud má mylně za to, případným využitím pracovní schopnosti duševně chorého nemanželského dítěte pod vedením jiné osoby, jak se o tom zmiňuje také znalec, mluvě o »léčbě prací«, neboť způsobilost vlastní výživy musí býti úplná (srov. rozh. čís. 12506 Sb. n. s.), čemuž by tak při »léčbě prací« nebylo. Není-li žalobce následkem své těžké duševní choroby s to sám se zaměstnávat účelně a cílevědomě, není také schopen žádné odpovědnosti za převzatý úkol, a pak nelze mluvit o způsobilosti k samostatné výživě, třebaže by byl schopen pracovat za dozoru a vedení jiné osoby při tak zvané »léčbě prací«. Věc zatím není zralá k rozhodnutí, poněvadž první soud v důsledku zamítnutí žaloby z důvodu, že žalovaného nestíhá vyživovací povinnost, se vůbec nezabýval výší vyživovací povinnosti, po případě způsobem jejího plnění.

Čís. 17427.

Byl-li kočí poškozen koněm, jež znal a opatroval, a konal-li tedy práce, spadající do jeho zaměstnání a nepřesahující jeho schopnosti a síly, neručí zaměstnavatel za škodu kočímu vzešlou podle §§ 1320 a 1157 o. z.

(Rozh. ze dne 19. října 1939, Rv I 355/39.)

- Žalobce, jenž byl zaměstnán u žalovaného jako kočí, domáhá se na žalovaném podle § 1320 obč. zák. náhrady škody, způsobené mu koněm při opatrování koně. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud, jenž převzal skutková zjištění prvního soudu, zjistil, že žalobce koně dobře znal, že věděl, že kůň při čištění a obsluhování jest nepokojný a někdy kouše a, že při strojení koně, při němž se podle tvrzení žaloby žalobci úraz stal, není třeba žádných zvláštních opatření, dále, že žalobce uměl s koňmi zacházeti a že sloužil již od listopadu u žalovaného jako kočí. Jest proto i správným závěr odvolacího soudu, že žalovaný splnil povinnost uloženou mu podle § 1320 obč. zák., neboť chovatel zvířete jest povinen učiniti jen taková opatření, která lze rozumně žádati se zřetelem na potřeby denního života (č. 13855 Sb. n. s.) a žalovaný nebyl povinen, aby se při strojení koně staral o nějaká zvláštní opatření. Ostatně žalobce jako kočí byl poškozen zvířetem, jež znal a opatroval, konal tedy práce spadající do jeho zaměstnání a nepřesahující jeho schopnosti a síly, a za takovou škodu neručí zaměstnavatel ani podle § 1157 obč. zák. (č. 822 Sb. n. s.).